

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **E. C.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. M. G., advokátkou v B., proti žalovanému **Ing. L. V.**, s miestom podnikania v B., IČO: X., o zaplatenie 8 280,36 € (249 454,-- Sk) s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 12 C 18/2008, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. februára 2009, sp.zn. 15 Co 17/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 31. mája 2006, č.k. 12 C 166/2004-95 zamietol podlžnícku žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy 249 454,-- Sk z dôvodov, že ako dlžník povinného nezaplatil pohľadávku napriek tomu, že mu bol doručený príkaz na začatie exekúcie príkázaním pohľadávky vo výške 249 454,-- Sk. Žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému náhradu trov konania a to JUDr. P. Š. vo výške 32 283,-- Sk a JUDr. G. M., advokátke, sumu vo výške 14 600,-- Sk do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že zmluvy uzavreté medzi obchodnou spoločnosťou E.-T. s.r.o. a obchodnou spoločnosťou S. s.r.o. ohľadne poskytnutia pôžičky, úveru neboli zrealizované a S. s.r.o. nebola v celom rozsahu zaplatená suma uvádzaná v zmluvách. Bola jej vyplatená len suma 1 190 000,-- Sk, ktorú sumu zaplatila za obchodnú spoločnosť E.-T. s.r.o. spoločnosti L. s.r.o. Pohľadávka, ktorá bola postúpená pre žalovaného v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky voči obchodnej spoločnosti S. s.r.o. neexistovala, a preto nemohla byť ani postúpená

žalovanému. Pokiaľ sa v zmluve uvádza zmenka vystavená dňa 26. marca 2001 vo výške 800 000,-- Sk, tak táto bola súčasťou zmluvy o úvere zo dňa 26. marca 2001 a nie zmluvy o pôžičke zo dňa 13. júla 2001. Dospel preto k záveru, že suma 1 300 000,-- Sk ako pôžička zo zmluvy o pôžičke zo dňa 13. júla 2001 obchodnej spoločnosti S. s.r.o. nebola nikdy poskytnutá. Neexistujúca pohľadávka nemohla byť na základe zmluvy o postúpení pohľadávky postúpená žalovanému. S poukazom na ustanovenie § 37 ods. 2 O.s.p. Občianskeho zákonníka prvostupňový súd ustálil, že právny úkon, ktorého predmetom je nemožné plnenie, je neplatný. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobcu uznesením zo 14. novembra 2006, sp.zn. 13 Co 163/2006 odvolacie konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku za odvolanie podľa § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov zastavil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalobcu rozsudkom z 26. februára 2007, sp.zn. 1 Cdo 9/2007 napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že zastavením odvolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, keď pre tento postup nebol daný zákonný dôvod, došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Krajský súd v Banskej Bystrici následne rozsudkom z 12. júna 2007, sp.zn. 13 Co 47/2007 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, aj keď z iných dôvodov, ako vecne správny potvrdil. Žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť Slovenskej republike súdny poplatok z odvolania na účet Krajského súdu v Banskej Bystrici v sume 17 778,-- Sk, v lehote do troch dní. Argumenty žalovaného, že žiadna pohľadávka dlžníka žalobcu voči nemu neexistuje, nepovažoval vzhľadom na charakter sporu za podstatné. Poukázal na to, že žalobca uplatňuje nároky vychádzajúce zo zmluvy o postúpení pohľadávky medzi E.-T. s.r.o. a žalovaným z 11. septembra 2002, podľa ktorej postupca postúpil postupníkovi pohľadávku za cenu 1 300 000,-- Sk. V zmluve je však výslovne uvedené: „Cena bude zaplatená postupníkom formou naturálneho plnenia. Naturálne plnenie budú predstavovať výrobky postupníka, ktoré si postupca vyberie.“ Za takéhoto stavu nepovažoval za rozhodujúcu otázku existencie platnej alebo neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky, ale otázku formy plnenia. Dospel k záveru, že iba dohodou medzi postupcom a postupníkom, prípadne rozhodnutím súdu, mohlo dôjsť k takejto zmene.

Zo zmluvy ako bola uzavretá nemožno požadovať finančné plnenie. Došlo by totiž k narušeniu práv účastníka zmluvy, ktoré zaručujú prejav ich slobodnej vôle a nahradeniu slobodnej vôle účastníka o forme plnenia. Z naturálneho záväzku nemožno vôľou tretej osoby alebo postupom exekútora urobiť záväzok peňažný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalobcu rozsudkom z 28. novembra 2007, sp.zn. 5 Cdo 195/2007 opätovne napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dospel k záveru, že odvolací súd svojim postupom porušil právo žalobcu na spravodlivý proces, keď svoje rozhodnutie „nečakane“ založil na iných právnych záveroch než súd prvého stupňa a tým žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 13. decembra 2007, sp.zn. 13 Co 166/2007 rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 28. mája 2008, č.k. 12 C 18/2008-194 žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania a to JUDr. P. Š. vo výške 71 093,-- Sk a JUDr. G. M., advokátke vo výške 14 600,-- Sk, do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Vo svojom rozhodnutí uviedol, že žalobca sa domáhal zaplataenia finančnej čiastky, pričom forma naturálneho plnenia nebola zmenená. Nebolo vydané rozhodnutie súdu, že by cena zaplatená postupníkom mala byť zaplatená finančnou čiastkou. Samotný exekučný príkaz nemohol zmeniť formu plnenia, t.j. cenu ktorá má byť zaplatená za postúpenú pohľadávku. Z naturálneho záväzku nemožno vôľou tretej osoby, alebo postupom exekútora urobiť záväzok peňažný. Žalovaný nemal plniť zaplatením finančnou čiastkou za postúpenú pohľadávku, ale mal dodať výrobky ktoré vyrábal. Samotný žalobca nemohol zmeniť zaplataenie ceny zo zmluvy o postúpení pohľadávky z naturálneho plnenia na finančnú čiastku. Súd ustálil, že pohľadávka, ktorá bola podkladom zmluvy o postúpení pohľadávky neexistovala a nemohla sa stať predmetom právneho úkonu. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobcu rozsudkom z 24. februára 2009, sp.zn. 15 Co 17/2009 rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, pokiaľ bola žaloba zamietnutá, ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Vo výroku, ktorým bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania potvrdil s tým, že táto náhrada

predstavuje v prospech JUDr. P. Š. sumu 2 359,86 € a v prospech JUDr. G. M. sumu 484,63 €. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania v sume 242,32 € k rukám jeho právneho zástupcu JUDr. P. Š. v lehote do troch dní. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu v plnom rozsahu podal dovolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Za takú vadu označil skutočnosť, že odvolací súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania. Podľa názoru žalobcu sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci v zmysle ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. V dovolaní taktiež namietal nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania a jeho rozpor so zákonom. Namietal tiež, že prvostupňový súd nevykonal dôkaz výsluchom postupcu Ing. B. K.. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci, tak ako ho uvádzal v konaní pred súdmi.

Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku

vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd sa neodchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2007, sp.zn. 5 Cdo 195/2007, ktorým bolo zrušené predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho súdu vyplýva, že konanie odvolacieho súdu neprebehlo podľa zásad spravodlivého konania. V písomnom vyhotovení rozhodnutia dovolací súd poukázal na nesprávny postup odvolacieho súdu, keď vzhľadom k tomu že dospel k iným právnym záverom pri posúdení zisteného skutkového stavu súdom prvého stupňa, mal správne rozhodnutie prvostupňového súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V ďalšom konaní sa odvolací súd pri svojom rozhodovaní neodchýlili od záväzného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a preto dovolanie podľa § 238 ods. 2 O.s.p. nie je prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

K odňatiu možnosti žalobcu pred súdom konať malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že odvolací súd rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. (účinného od 15.10.2008) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, a c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (účinného od 15.10.2008) v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z dikcie ustanovenia § 214 ods. 1 písm. a/, b/, c/ O.s.p. vyplýva, že bez pojednávania nemôže odvolací súd meritórne rozhodnúť veci, ak

- zistí, že je potrebné na účely správneho zistenia skutkového stavu vykonať (zopakovať) dôkazy,
- súd prvého stupňa rozhodol bez pojednávania,
- to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V predmetnej veci je zrejmé, že odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa, teda mal za to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a o veci aj správne rozhodol, súd prvého stupňa rozhodol v predmetnej veci na pojednávani a nejde tu ani o verejný záujem, keďže nejde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku sídliska a pod. Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno vysledovať, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávanie vykonávať verejne. Ak teda rozhodoval súd prvého stupňa na pojednávani odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednávanie. Odvolací súd však vždy môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k právnomu záveru, že tým, že odvolací súd vo veci nenariadil odvolacie pojednávanie v zmysle ustanovenia § 214 ods. 1, 2 O.s.p. nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Nedošlo k znemožneniu realizácie jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Dovolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že za postup súdu odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle citovaného zákonného ustanovenia, nie je možné považovať postup súdu v súlade s príslušnými procesnými ustanoveniami. Nedošlo preto k závadnému procesnému postupu súdu, ktorým by sa žalobcovi znemožnila realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalobca ďalej namietal, že prvostupňový súd nevykonal dôkaz výsluchom postupcu Ing. B. K..

Táto námietka žalobcu nie je dôvodná, pretože súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O.s.p.) a nie účastníka konania. Ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá to vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo to nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom (R 125/1999, R 6/2000).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Z dovolania žalobcu vyplýva, že napáda rozsudok odvolacieho súdu v plnom rozsahu, t.j. aj v časti týkajúcej sa výroku o trovách konania. Pokiaľ ide o túto časť rozhodnutia odvolacieho súdu, prípustnosť dovolania treba posudzovať podľa § 239 O.s.p., a nie podľa § 238 O.s.p. Ide totiž o rozhodnutie, ktoré má povahu uznesenia v zmysle § 167 ods. 1 veta

druhá O.s.p., a to aj v prípade, že je pojaté do rozsudku vo veci samej. Ani v takom prípade nezmení rozhodnutie o trovách konania svoju procesnú povahu, a preto z hľadiska prípustnosti dovolania treba na neho hľadieť ako na uznesenie. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale výslovne ustanovuje, že predchádzajúce odseky 1 a 2 (pripúšťajúce dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu) neplatia, ak ide o uznesenie o trovách konania.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. septembra 2009

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková